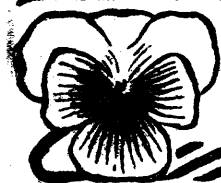
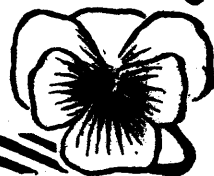

Kvindevalgret

Medlemsblad for Landsforbundet
for Kvinders Valgret.

Nr. I

Januar 1910

3. Aargang

INDHOLD

Ved Aarsskiftet. (Af Johanne Rambusch.) — For og imod. — Fra Rigsdagen. — Mødet i Grundtvigs Hus. — En Henstilling til Foreningsformændene. — Gifte Kvinders Erhverv. — Møder.

Ved Aarsskiftet.

Ved Nytaarstid ser alle jo med Forventning hen mod det kommende Aar, og ved dette Aarsskifte har vi Kvinder, der arbejder for Opnaaelsen af den politiske Valgret, særlig Grund til med Spænding at se det ny Aar i Møde.

Vi véd, at der for Øjeblikket sidder en Regering, som har fremsat Forslag om en Grundlovsændring, der bl. a. ogsaa gaar ud paa at give os Kvinder politisk Valgret paa samme Vilkaar som Mænd.

Vi véd, at de forskellige Partiers Ordførere har stillet sig venlig overfor den Del af Forslaget, der vedrører os. Selv fra konservativ Side, hvorfra man jo kunde vente den største Modstand mod et saadant Krav, lyder det, at der indenfor Partiets Medlemmer er Tilbøjelighed til at give Kvinderne politiske Rettigheder.

Men vi véd ogsaa, at for at føre en Sag sejrrig igennem de politiske Farvande, er det ikke altid tilstrækkeligt, at alle Partier finder den retfærdig, der findes dér saa mange Skær, hvorpaa den alligevel kan strandes.

Derfor bliver Aaret 1910 muligvis en stor Skuffelse for os, saa vi ved næste Aarsskifte ikke er naaet et Skridt nærmere mod Maalet; ja, maaske tilsyneladende staar det fjærnere end nu. Men ét maa Aaret i hvert Tilfælde bringe — forøget Interesse for Sagen og en dybere Forstaaelse blandt danske Kvinder af Stemmerettens Betydning. Maaske denne først gennem det kommende Aars Rigsdagsforhandlinger om Grundlovsændringen vil gaa op for Flertallet af Landets Kvinder.

Thi jo mere de Sager, der forhandles paa Tinge, kommer os ved, og jo inderligere de ligger os paa Hjærte, des dybere vil vi føle vor egen Magtesløshed overfor deres Afgørelse.

Det, at vi under de kommende Forhandlinger paa Rigsdagen om vore politiske Rettigheder ikke har én eneste af vore egne til dér at tale vor Sag, viser jo bedst, hvilken Betydning den politiske Stemmeret har, og hvor magtesløs man i Virkeligheden staar uden den. — Mændene kan tale vor Sag fra Retfærdighedens Standpunkt, de kan tale den dygtigt og godt, og en Tak skylder vi hver Mand, der gør det, men for Mændene er og bliver vor Sag naturligvis kun en Bisag, for os Kvinder er og bør den være en Livs-sag. —

Jeg vil derfor gerne til min Tak til »Landsforbundet«s Medlemmer for det gode dygtige Arbejde, der i Aarets Løb er gjort ude i Kredsene — for hvert oplysende og opmuntrende Ord, der dér er talt — føje et Ønske om, at Aaret 1910 maa komme til at virke opdragende paa os. Saa vi, hvis vi i det naar vor Ret, kan tage mod den med fuld Forstaaelse af dens Betydning og af det Ansvar, der følger med den, og at vi, hvis Skuffelsen bliver vor Lod, ikke vil lade den lamme os, men at den maa virke paa os som et Slag i Ansigtet, der for Alvor faar os til at ranke Ryggen.

Højskoleforstander Arne Møller har i »Kvindernes Fødselsdagsbog« skrevet: »Kvindernes politiske Valgret i Danmark er en Virkelighed, naar den danske Kvinde selv virkelig vil«.

Gid derfor det ny Aar, hvad enten det bringer vor Sag Sejr eller Nederlag, for Alvor maa lære os »at ville«.

GLÆDELIGT NYTAAR!

Sjørup, d. 14. Decbr. 1909.

Johanne Rambusch.

For og imod.

Ved et Møde i Ebeltoft Kvindevalgretsforening d. 5. Decbr. blev følgende Sang af Hr. Stationsforstander C. Lundberg afsunget:

Mel.: Erindrer De, det var i Kongens Have?

I Stilhed, mellem Hjemmets fire Vægge,
Udøved Kvinden sin beskedne Dont,
Ved Køkkenhylde og Tallerkenrække
Var Grænsen sat for hendes Horisont.
Paa Samfundsspørgsmaal ej hun turde agte,
Sligt var for hende som et ukendt X,
Og Verden maatte helst hun kun betragte
Fra Vind'vet i sit Gadespejls Refleks.

I Mændene man saa al Skabnings Herre,
Mens man med Ordet Kvinde tidt forbandt
Begrebet om et Væsen, som — desværre —
Bar særlig Hang til Pjat og Pynt og Tant.
Ak! ser man nøje til, vil man erfare,
Hun viser mandigt Taalmod tidt i Løn.
Mens Klaffer og Sladresøstres Skare
Er ofte talrigst blandt det stærke Køn.

Ikkun hos Mændene man fandt forenet
Den sande Visdom med Veltalenhed,
Man korsede sig over Fænomenet,
Naar »Rokkeho'det« vilde snakke med.
Og pristest end »den ædle, hulde Kvinde«
Af hver Poet i Tale og i Sang,
Man saa i hende dog som Borgerinde
Et Samfundsmedlem kun af anden Rang.

Men langt om længe fik dog Manden nemmet,
Hvad Fædrene saa stadigt har bestridt,
At Kvinden — af vort Samfund, som af Hjemmet,
Udgør en Halvdel, ja, den bedre tidt,
At det var dumt fra Folkets Raad at stænge
Det halve Samfunds varme Virketrang,
Og at selv Mandens Visdom nok kan trænge
Paa visse Felter til et Supplement.